en dertil svarende Bevilling. Jeg er imidlertid blevet sørgelig skuffet i saa Henseende, idet der ikke paa Finanslovforslaget findes nogen Bevilling til Udvidelsen af Hillerød Posthus, og det er derfor, jeg ønsker til den højtærede Indenrigsminister og Finansudvalget at rette en indtrængende Henstilling, gaaende ud paa, at dette Spørgsmaal bliver taget op til en senere Behandling, saaledes at den Sag ordnes, netop fordi den er saa paatrængende nødvendig, og ikke mindst ud fra den Begrundelse, som gjorde sig gældende i forrige Samling, den Gang vi behandlede Lovforslaget om Ekstratilskud til Hjælpekasserne, hvor man i særlig Grad gjorde gældende, at det, det først og fremmest gjaldt om, var at skaffe Arbejde til de mange ledige Hænder, der for Tiden er her i vort Land. Jeg er fuldstændig enig med de Talere, som fremsatte disse Anskuelser, og jeg vil pege paa, at her er netop et af de Tilfælde, hvor man kunde udføre et Stykke Statsarbejde og dermed i nogen Grad bidrage til at mildne Arbejdsløsheden. Ud fra disse Betragtninger skal jeg, som sagt, tillade mig indstændigt at henstille baade til den højtærede Indenrigsminister og til Finansudvalget at tage Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse, og jeg tør maaske da gøre mig Haab om at se dette Forslag fremkomme ved anden Behandling af Finansloven.

Dernæst ønsker jeg at rette en Tak til den højtærede Indenrigsminister for den Lønforhøjelse, der findes paa Finanslovforslaget til Arbejderne og Havekonerne i Frederiksborg Slotspark. Det andrager ikke noget stort Beløb, idet det drejer sig om ganske faa Arbejdere; men for de paagældende Arbejdere betyder det en Forhøjelse, som ikke er helt at kimse ad, idet deres Løn bliver sat op for Mændenes Vedkommende til $3^1/_2$ Kr., for Konerne til $2^1/_2$ Kr. Jeg er glad ved, at Administrationen har paaskønnet disse Menneskers Virksomhed, og udtaler min Tilfredshed med, at man er kommet dem i Møde i Retning af at give dem en tiltrængt Lønforhøjelse.

Dernæst ønsker jeg i Tilslutning til adskillige andre Medlemmer, som har haft Ordet under indeværende Finanslovbehandling, at gøre nogle Bemærkninger om den midtsjællandske Jernbane. Trafikministeren har ganske vist svaret paa disse Udtalelser, og det er mig en Glæde at bemærke, at hans Udtalelser i Aar var betydelig mere velvillige, end Tilfældet var i Fjor; den højtærede Trafikminister stillede Spørgsmaalet frem som et af dem, der snarest vilde blive løst. Men jeg kunde dog, for at det ikke skulde hedde sig, at Repræsentanten for en af de Valgkredse, der berøres af dette Banespørgsmaal, ikke interesserer sig derfor, ønske ogsaa at gøre nogle Bemærkninger. Der er to Momenter, som for mig er særlig afgørende, naar jeg støtter Bestræbelserne for den midtsjællandske Jernbane. Det væsentligste er dette, at ved Hjælp af denne Bane vil det lykkes den store nordsjællandske Befolkning at komme i Forbindelse med Hovedruterne paa vort Jernbanenet uden derfor at skulle gøre den store Omvej over København, som disse Mennesker nu maa gøre, hver eneste Gang de skal foretage en Rejse til Jylland eller Fyn eller ned i Vestsjælland. Det er et Misforhold, som synes mig at tale i høj Grad for Berettigelsen af, at dette Spørgsmaal snarest løses, og jeg kan derfor kun udtale min Anerkendelse og min Glæde over den Velvillie, hvormed den højtærede Trafikminister denne Gang tog paa Spørgsmaalet. Et andet Moment, som ogsaa spiller nogen Rolle for mit Vedkommende, er, at den højtærede Trafikminister i Fjor paa en Udtalelse fra mig svarede, at en eventuel Udvidelse af Hillerød Station ikke kunde lade sig gøre — og det indser jeg meget vel —, saa længe ikke Spørgsmaalet om den midtsjællandske Jernbane er løst. Naar jeg derfor i høj Grad ønsker en Udvidelse af denne Station, er det saare naturligt, at jeg samtidig bruger dette som Argument for Berettigelsen af, at den midtsjællandske Jernbane maa blive udført.

Jeg skal derpaa tillade mig at henvende nogle Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Man har fra anden Side spurgt Landbrugsministeren, hvorledes det gik med den Kommission, der var nedsat angaaende Skovarbejdernes Lønforhold, og Ministeren har svaret, at denne Kommission har afgivet Betænkning, men dens Betænkning konkluderede ikke i noget bestemt Forslag; det Materiale, Kommissionen havde fremskaffet, skulde være Genstand for Bearbejdelse, men Ministeriet mente ikke paa nærværende Tidspunkt at kunne fremme Sagen. Jeg forstaar meget vel, hvilke Grunde der taler for, at Ministeriet for Øjeblikket ikke kan give sig i Lag med en ret omfattende Lønforbedring for en stor Gruppe af Statens Arbejdere. De paagældende Arbejdere maa derfor øve sig i Resignation ud fra den Betragtning, at der for Tiden hersker ekstraordinære Forhold i hele vor Statshusholdning, som gør, at man ikke, selv med